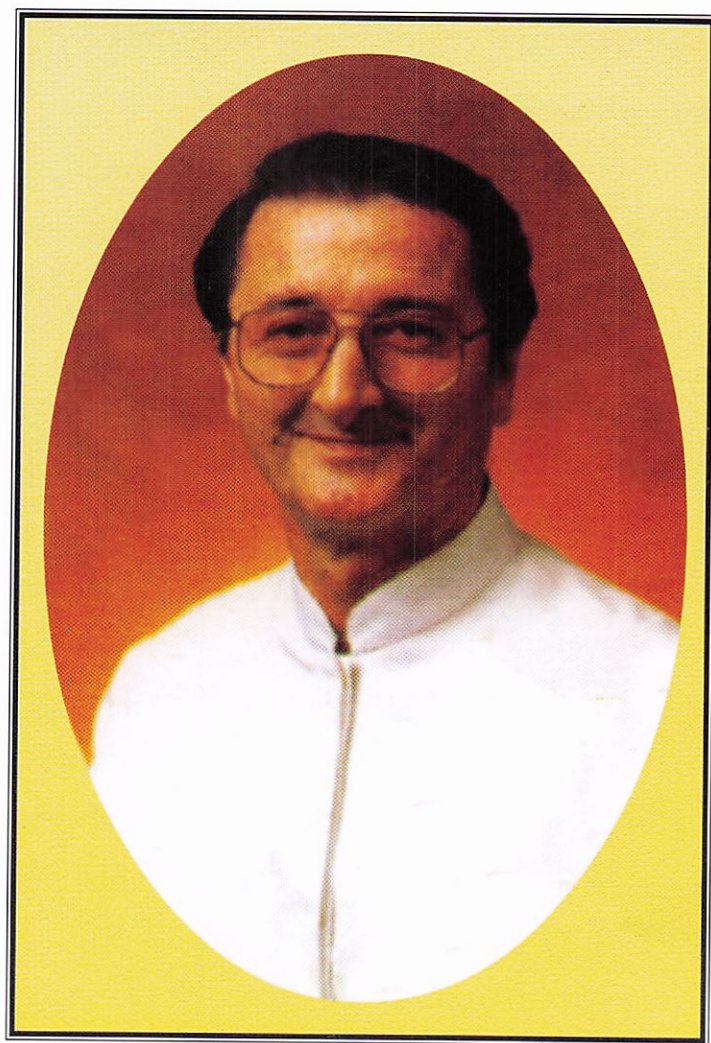

แขวงซาเลเซียน
นักบุญเปาโล
กรุงเทพฯ

บาทหลวง อันเดรอา บ็อกกอตตี ชดบ

วันที่ 15 มีนาคม ค.ศ. 2001

สวัสดีพี่น้องสมาชิกที่รัก

“ทุกอย่างมีเวลาของมัน” (ปัญญาจารย์ 3) มีเวลาทุกข์และสุข วันที่ 9 ตุลาคม ค.ศ. 1939 เป็นวันแห่งความสุขสำหรับครอบครัวของนายซันเต บ็อกกอตตี (Sante Boccotti) และนางกราเซียมันเตกัซซา (Grazia Mantegazza) ซึ่งมีนิวาสสถานอยู่ในเมืองกามัยราโก (Camairago) จังหวัดมิลัน (Milano) เสียงร้องของทารกแรกเกิดคนใหม่ที่เพิ่มขึ้นจากสองคน

ที่มีอยู่แล้วนำความยินดีมาสู่ทุกคนในครอบครัว โดยเฉพาะหนูน้อยชายหญิงทั้งสองผู้มีศักดิ์เป็นพี่ ต่างก็โลดเต้นยินดีที่ได้น้องใหม่ อันเดรายังไม่เป็นคนสุดท้องเพราะยังมีน้องสาวและน้อง ชายตามมาอีกสองคน

ครอบครัวนี้แม้เป็นครอบครัวชาวนาสามัญและชื่อ ๆ แต่ก็มั่งคั่งด้วยศรัทธาต่อพระเจ้า อันเดรามีลุงคนหนึ่งชื่อฟรังซิสโก บ๊องก๊อตตีบวชเป็นภราดาในคณะซาเลเซียนและเป็นธรรมทูตอยู่ในสหรัฐอเมริกา ฉะนั้นการที่อันเดรอสัมผัสใจเข้าเป็นนักบวชจึงมิใช่เรื่องใหม่ สำหรับครอบครัวบ๊องก๊อตตีแต่อย่างใด

หนูน้อยอันเดรอาเติบโตขึ้นในบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความเชื่อมั่นในพระเจ้า ความรักในการอธิษฐานภาวนาและแบบอย่างของลุงจึงเป็นเหมือนเมล็ดพืชแห่งกระแสเรียกธรรมทูตที่ถูกปลุกและค่อย ๆ เจริญเติบโตขึ้นในดวงใจอันบริสุทธิ์ของหนูน้อย คลาราพี่สาวเล่าว่า “ตอนที่อันเดรายังเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล มักจะรบเร้าขอไปอยู่กับคุณลุง...อาจเป็นได้ที่หนูน้อยได้ยินพูดถึงลุงที่เป็นธรรมทูตอยู่บ่อย ๆ”

พระเจ้าทรงมีแผนการณ์ของพระองค์ในช่วงที่อันเดรากำลังเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า คุณลุงฟรังซิสโกได้เดินทางกลับอิตาลีเพื่อเยี่ยมญาติและพักผ่อน อันเดรอาไม่รอช้ารีบวิ่งไปหาและพูดกับลุงว่า “คุณลุงครับ ผมขอไปอยู่กับลุงด้วยคน” ลุงจึงพาหลานไปที่สามเณรालัย “คาร์ดินัล กาลิเอโร” ที่อิวเรอา (Ivrea) ในสมัยนั้นสามเณรालัยแห่งนี้เป็นสถานที่ฝึกอบรมนักบวชธรรมทูต ดังนั้นในปีค.ศ. 1951 เมื่ออันเดรอาอายุได้ 12 ขวบก็ได้เริ่มเข้ารับการอบรมในครอบครัวของคุณพ่อบอสโก แม้ว่าในส่วนลึกของจิตใจยังอดคิดถึงบ้านไม่ได้ก็ตาม

อันเดรอาอยู่ในสามเณรालัยแห่งนี้ถึงห้าปี ทั้งเพื่อนและญาติพี่น้องต่างก็แปลกใจที่เขาสามารถทนอยู่ได้นานเช่นนั้น พวกเขาต่างมีความคิดหลากหลายเกี่ยวกับเด็กน้อยคนนี้ เช่นว่า เขายังเล็กเกินไป ประเดียวกี่เมื่อไปเอง หรือว่าเขาอยากจะไปอยู่กับลุงจริง ๆ แต่อันเดรอามีความมุ่งมั่นในกระแสเรียกของตนโดยไม่มีข้อสงสัยเลยแม้แต่น้อย ความมุ่งมั่นของคนรอบข้างหมดไปตอนที่อันเดรอาเข้าไปหาคุณพ่อคุณแม่และบอกท่านว่า “ผมจะไปเป็นธรรมทูตในดินแดนสยาม” อันเป็นชื่อใช้เรียกประเทศไทยสมัยนั้น ความรู้สึกของผู้เป็นพ่อเป็นแม่เป็นสิ่งที่นำมาบรรยายได้ยากยิ่ง เพราะมันคละเคล้าระคนกันระหว่างความเจ็บปวด ที่เกิดจากการพลัดพลากจากบุตร กับความสุขที่จะได้มอบเขาให้กับพระเจ้า โดยให้ไปเป็นธรรมทูต

อันเดรอาได้รับเลื่อหล่อเมื่อวันที่ 8 กันยายน ค.ศ. 1957 ที่อเวอรานันเอง เลื่อหล่อทำให้เขาเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาทันที ซึ่งในความเป็นจริงเขามีอายุในระดับวัยรุ่นคนหนึ่งเท่านั้น

เมื่อวันที่ 30 กันยายน ค.ศ.1957 อันเดรอาลงเรือออกเดินทางพร้อมกับเพื่อนอีกสามคนจากเมืองท่าเยนิว (Genova) ทิ้งพ่อแม่ญาติพี่น้องอันเป็นที่รัก เพื่อนและแผ่นดินมาตุภูมิไว้เบื้องหลัง มุ่งหน้าสู่ตะวันออก จนมาถึงหัวหิน ประเทศไทยในวันที่ 28 ตุลาคม ปีเดียวกัน

ความฝันจะได้ไปทำงานในดินแดนธรรมทูตกลับกลายเป็นความจริง แต่ทว่าการฝึกอบรมการเป็นธรรมทูตยังไม่จบ อันเดรอาต้องนั่งโต๊ะเรียนภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ปรักษาศาสตร์ และวิชาการแขนงอื่น ๆ หัวหินมิได้เป็นที่ตั้งของบ้านอบรมสำหรับสมาชิกซาเลเซียนเท่านั้น ยังมีโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ซึ่งในสมัยนั้นมีจำนวนนักเรียน ไป-กลับประมาณ 250 คน บ้านอบรมสำหรับเด็กคาทอลิกจากทุกทิศทั่วไทยที่มีแนวว่าจะมีกระแสเรียกนักบวช นอกนั้นยังมีวัดน้อยสำหรับคาทอลิกไม่กี่คนที่อยู่อย่างกระจัดกระจายตามพื้นที่โดยรอบภายในรัศมีสี่สิบลกิโลเมตร

สนามงานของคณะซาเลเซียนที่หัวหินในระยะยี่สิบปีก่อนหน้านี้ มีลักษณะเป็นป่าละเมาะ ต้องทำการเบิกถางอันเดรอาจึงต้องใช้ชีวิตสลับกันไประหว่างการจับปากกาตำเล็ก (สำหรับเขียนหนังสือ)กับปากกาด้ามใหญ่ (จอบเสียม) เหมือนบิดาที่บ้าน

สามปีแห่งการศึกษาที่เข้มข้นนำความสำเร็จทั้งดงามมาสู่อันเดรอา บรรดาผู้ใหญ่เล็งเห็นความดี ความศรัทธา ความนอบน้อมเชื่อฟังที่อยู่ในตัวท่าน จึงมอบหมายงานสอนเรียนงานดูแลนกชน งานสอนภาษาไทยแก่รุ่นน้องที่มาใหม่จากประเทศอิตาลี งานศูนย์เยาวชนประจำสัปดาห์ให้ทำ ช่วงเวลาฝึกงานกับบรรดาเยาวชน เป็นช่วงเวลาทดสอบความซื่อสัตย์ต่อกระแสเรียกของตน หลังจากเวลาแห่งการทดสอบผ่านพ้นไป บรรดาผู้ใหญ่ไม่ลังเลใจที่จะรับอันเดรอาเข้าสู่การปฏิญาณตนตลอดชีพ ดังนั้นในวันที่ 25 มีนาคม ค.ศ. 1965 ท่านจึงได้ทำการปฏิญาณตนเป็นนักบวชในคณะซาเลเซียนตลอดชีวิต

ก่อนที่จะเดินทางกลับมาตุภูมิประเทศอิตาลีเพื่อทำการศึกษาวิชาเทววิทยาที่เมืองซาลerno (Salerno) ต่อไป ท่านใช้เวลา 4 ปีเพื่อเตรียมตัวด้านชีวิตจิตวิญญาณด้านวิชาเทววิทยาและทำการปูพื้นฐานเพื่องานในอนาคต

ในช่วงนั้น พระศาสนจักรกำลังอยู่ในระหว่างการฟื้นฟูหลังสังคายนาวาติกันที่สอง อันเดรอาได้รับการบวชเป็นพระสงฆ์เมื่อวันที่ 30 มีนาคม ค.ศ. 1969 ที่เมืองคัสสิโอเน

แห่ง อัดดา จังหวัดโลดี (Castiglione d'Adda – Lodi) สถานที่ซึ่งครอบครัวของท่านได้ย้ายมาตั้งรกรากหลายปีก่อนหน้านี้ บิดามารดาและพี่น้องรวมทั้งญาติต่างมีความยินดี พวกเขาต่างเข้ามาล้อมคุณพ่ออันเดรอาเพื่ออุบมือที่เพิ่งได้รับการเจิม มือซึ่งจะทำการอวยพรผู้คนมากมายในภายหลัง

หลังจากรับการบวชเป็นพระสงฆ์แล้วคุณพ่ออันเดรอาได้อยู่ในประเทศอิตาลีต่อไปอีกระยะหนึ่ง เพื่อศึกษาวิชาเทววิทยาจนสำเร็จ แล้วจึงเดินทางสู่ประเทศไทยเพื่อทำงานเต็มเวลาสำหรับเยาวชนที่ยากจนและถูกทอดทิ้งตามแนวทางของคุณพ่อบอสโก ท่านประเดิมงานแรกในฐานะสงฆ์ที่โรงเรียนอาชีวะดอนบอสโกกรุงเทพฯ

บัดนี้ท่านเป็นธรรมชาติเต็มตัว งานทุกอย่างเปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปพร้อมกับกาลเวลา ในช่วงนั้น สามเณรลัทธิที่หัวหินถูกย้ายเข้ามาในเมืองหลวง งานที่หัวหินจึงเปลี่ยนรูปโฉมไป ความมีชีวิตชีวาอันเป็นลักษณะเด่นของธรรมชาติหนุ่มที่อยู่ในช่วงของการอบรมบรรดาอภิรติกชนผู้เป็นเหมือนชุมพลิงของซาเลเซียนในอนาคต มิได้มีให้เห็นอีกต่อไปคงเหลือไว้แต่โรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น วัดน้อยและชุมชนคริสตชนเล็ก ๆ เท่านั้น สิ่งเหล่านี้คืองานที่ต้องมีคนทำต่อและผู้ใหญ่ในสมัยนั้นเห็นว่าคุณพ่ออันเดรอาเหมาะสมที่สุดที่จะทำงานดังกล่าวให้สำเร็จลุล่วงไป

เพราะความชอบน้อมเชื่อฟังต่อผู้ใหญ่ บัดนี้คุณพ่ออันเดรอาทำงานคนเดียว ท่านอยู่ในสภาพนี้ถึงห้าปี คนเดียวแต่ไม่โดดเดี่ยว ด้วยอุปนิสัยที่อ่อนโยน จิตตารมณ์แห่งการเสียสละและอุทิศตน การเป็นทุกสิ่งสำหรับทุกคน ท่านจึงสามารถก่อตั้งกลุ่มผู้ร่วมงานของท่านขึ้นมา ส่วนใหญ่เป็นศิษย์เก่าซึ่งมักจะมาหาท่านเมื่อพบอุปสรรคหรือความยากลำบากในชีวิต ท่าน กลับเป็นจุดศูนย์รวมของบรรดาศิษย์เก่าทั้งหลาย ท่านกลับเป็นจุดนัดพบและความปิติที่ได้มาพบกัน

ในช่วงชีวิตนี้เองที่ท่านได้รับข่าวอันเศร้าสลดพระเจ้าได้ทรงเรียกบิดาของท่านกลับไปหาพระองค์ในปี ค.ศ. 1972 ท่านมิได้มีโอกาสเห็นใจบิดาหรือแม้กระทั่งไปร่วมงานศพ ท่านได้แต่ยกสายตาขึ้นเบื้องบนและเล่าความทุกข์ให้พระเจ้าฟังแต่ในใจเท่านั้น ความทุกข์เหล่านี้บาดหัวใจของผู้เป็นธรรมชาติทั้งหลาย แต่ก็เป็นที่ทำให้พวกเขาได้ใกล้ชิดกับ “พระเยซู” ผู้ที่ได้ทุกข์ทรมานก่อนพวกเขา

การรู้จักวางแผนล่วงหน้า ความสำเร็จ ความเคารพยกย่องของผู้ร่วมงานมิได้เป็นเหตุผลที่มีให้สมาชิกคนหนึ่งจะถูกย้าย ตรงข้าม คุณสมบัติเหล่านี้่ออาจเป็นแรงจูงใจให้ผู้ใหญ่ย้ายสมาชิกผู้นั้นไปที่อื่นเพื่อสามารถทำได้มากกว่า ด้วยเหตุนี้ คุณพ่ออันเดรอาจึงได้รับการขอร้องให้ไปทำงานเคียงข้างพระคุณเจ้าเปโตร คาเริตโต พระสังฆราชซาเลเซียนประมุขแห่งสังฆมณฑลสุราษฏร์ธานี งานที่ได้รับมอบหมายให้ทำคือบริหารโรงเรียนสำคัญของสังฆมณฑลโรงเรียนหนึ่ง ซึ่งบรรดาสมาณเณรของสังฆมณฑลรับการศึกษาอยู่ท่านทำงานได้เพียงหนึ่งปีผู้ใหญ่ก็ได้เรียกท่านกลับหัวหินเพื่อขยายขยายสถานที่เรียนให้ใหญ่โตขึ้น เพื่อรองรับจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้นทุกวัน นอกนั้นทางคณะยังได้สร้างบ้านพื้นฟูจิตใจเพื่อให้บรรดาเยาวชน และผู้ใหญ่ได้ใช้เป็นสถานที่ประชุม เข้าเียบและฟื้นฟูจิตใจ ในช่วงนี้ได้มีการจัดตั้งหมู่คณะขึ้นมาใหม่ คุณพ่ออันเดรอาจึงมีพี่น้องสมาชิกร่วมแบ่งเบาภาระในที่สุด

กิจการของคณะซาเลเซียนได้ลงรากลึกทั้งในภาคเหนือและภาคใต้ของประเทศไทย คุณพ่ออันเดรอาได้ถูกขอร้องให้ไปช่วยงานที่โรงเรียน “ดอนบอสโกวิทยา” อุดรธานี คุณพ่ออันเดรอาได้รับหน้าที่เหรียญอันเป็นหน้าที่เหมือน “พาเรือให้ถึงฝั่ง” ตลอดระยะเวลาสามปีที่อยู่ที่นี้ คุณพ่อต้องทำงานหนักร่วมกับบรรดาพี่น้องสมาชิกด้วยความไว้วางใจอย่างเต็มเปี่ยมในพระญาณสอดส่องของพระเป็นเจ้า

บุคคลากรที่ทำงานในดินแดนธรรมทูตเริ่มลดน้อยถอยลงทุกที่สาเหตุเนื่องมาจากกระแสเรียกลดจำนวนลง โรคภัยไข้เจ็บ และความชราภาพ บรรดาผู้ใหญ่ต้องหาทางอุดช่องว่างในพื้นที่ซึ่งขาดธรรมทูต ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1972 เป็นต้นมาไม่มีธรรมทูตใหม่เดินทางจากประเทศอิตาลีหรือยุโรปเข้ามาเสริม ความลำบากตกบนบ่าของสมาชิกทุกคน มีการโยกย้ายบุคคลากรกันบ่อยมากในแต่ละปี คุณพ่ออันเดรอาเองก็ดูเหมือนจะเป็นคนหนึ่งที่ต้องพเนจรไปเรื่อยอย่างไม่เป็นหลักแหล่ง ภายในสามปี ท่านถูกย้ายจากโรงเรียนดอนบอสโกวิทยา อุดรธานีไปหาดใหญ่ จากหาดใหญ่ถูกย้ายขึ้นมบ้านโป่ง จากบ้านโป่งถูกย้ายเข้ากรุงเทพเข้าประจำทำงานที่โรงเรียนอาชีวะดอนบอสโก ซึ่งเป็นโรงเรียนแรกที่ท่านได้เข้าทำงานหลังจากบวชเป็นพระสงฆ์ใหม่ ๆ

โรงเรียนอาชีวะดอนบอสโก กรุงเทพฯ ในช่วงปี ค.ศ. 1969 มีนักเรียนประมาณ 320 คน แต่ในช่วงที่คุณพ่ออันเดรอากลับมาทำงานในรอบสอง จำนวนนักเรียนได้เพิ่มขึ้นถึง 670 คน เปิดทำการสอนทั้งภาคปกติและภาคค่ำ วัดนักบุญยวงบอสโกที่ตั้งอยู่ในบริเวณโรงเรียน

เป็นที่นิยมของบรรดาสัตบุรุษ ในวันฉลองมีมิสซาถึงสามมิสซา นอกนั้นยังมีกิจการเพื่อช่วยเหลือเด็กยากจนทั้งชายและหญิง งานที่ซับซ้อนเช่นนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการจัดการที่ดี อีกทั้งต้องมีทุนเพียงพอเพื่อดำเนินการด้วย แต่สิ่งสำคัญอยู่ในเรื่องของการหาทุนมากกว่าการทำบัญชีและคุณพ่ออันเดราก็ได้น้อมรับหน้าที่นี้ด้วยความเต็มใจ

งานของท่านคล้ายกับเป็นงานที่จำเจ แต่ทุกวันท่านต้องคิดหาวิธีการใหม่ ๆ เพื่อได้ปัจจัยมาช่วยในการดำเนินกิจการต่อไป ท่านอยู่ที่โรงเรียนแห่งนี้เป็นเวลา 11 ปี ถึงแม้งานจะหนักแต่ท่านก็ทำด้วยใจรักและไม่ขาดความบันเทิงใจ วันเสาร์และอาทิตย์เป็นวันทำงานเพื่อวิญญานในอีกรูปแบบหนึ่ง กล่าวคือถวายบูชามิสซา และฟังแก๊บาป

ในปี ค.ศ. 1997 สุขภาพของท่านเริ่มถดถอยลง ในช่วงนั้นยังไม่มีที่แน่ชัดว่าท่านป่วยด้วยโรคอะไรแน่ รู้แต่ว่าท่านเป็นโรคที่ตับซึ่งทราบในภายหลังว่ารักษาไม่หาย แล้วในช่วงต้นเดียวกันนี้ คุณพ่ออันเดรอาต้องพบกับความทุกข์อีกประการหนึ่งกล่าวคือ การสูญเสียมารดาที่รักโดยที่ท่านไม่มีโอกาสอยู่เคียงข้างหรือเห็นใจในวาระสุดท้าย แม้กระทั่งตอนนำศพของคุณแม่ไปฝังในป่าช้าประจำตำบลท่านก็มีได้อยู่

การพักผ่อนเหมือนจะเป็นยาดีที่สุดสำหรับคุณพ่ออันเดรอา ผู้ใหญ่ได้ให้ท่านกลับไปบ้านเกิดเมืองนอนและถือโอกาสเข้ารับการศึกษา ๗ มหาวิทยาลัยซาเลเซียนที่กรุงโรม สุขภาพของท่านยังทรงอยู่ ไม่ดีขึ้นแต่ก็ไม่เลวลง ทุกปีท่านจะกลับมาประเทศไทยเพื่อต่ออายุวีซ่าเพราะไม่ต้องการให้ขาดไปเพื่อจะได้สามารถกลับมาทำงานในประเทศไทยตลอดไป

หลังจากช่วงเวลาของการฟื้นฟูชีวิตที่มหาวิทยาลัยซาเลเซียนจบลง ท่านได้กลับไปยังตำบลบ้านเกิดของท่านเพื่อรักษาตัวต่อไป โดยหวังว่าการอยู่ใกล้ชีวิตนิรันดร์จะช่วยให้อาการของท่านดีขึ้น ในเวลาเดียวกันท่านก็ช่วยงานในวัดของท่านและวัดใกล้เคียงในสังฆมณฑลโลดี คุณพ่ออันเดรอาได้กลายเป็นที่รักของทุกคน ท่านทำงานด้วยความกระตือรือร้นด้วยจิตวิญญาณของธรรมทูตซาเลเซียน คุณพ่อเจ้าวัดได้กล่าวในมิสซาหน้าศพของคุณพ่ออันเดรอาตอนหนึ่งว่า “ในช่วง 4 ปีมานี้ คุณพ่ออันเดรอาได้เป็นธรรมทูตระหว่างพวกเรา ทำให้เราได้ลิ้มรสความสุขอันเนื่องมาจากความรักแบบครอบครัว ท่านพร้อมเสมอที่จะรับใช้วัดของเราและพี่น้องที่อยู่ใกล้เคียง โดยมอบความมั่งคั่งฝ่ายจิตที่ท่านได้นำติดตัวมาจากประเทศไทยให้แก่เรา”

ด้วยจิตที่ผูกพันอยู่กับประเทศไทย ท่านได้เดินทางกลับมาอีกครั้งในเดือนมกราคม เพื่อต่ออายุวีซ่า สุขภาพของท่านคงไม่สู้ดีนัก อาการจึงทรุดลงอย่างรวดเร็ว หมอของโรงพยาบาลซานคามิลโล กรุงเทพฯ ได้ตรวจดูอาการของท่าน เห็นว่าอยู่ในขั้นหนักจึงได้ปรึกษาหารือกับญาติพี่น้องของท่านและได้ตกลงให้นำท่านกลับไปรักษาต่อที่ประเทศอิตาลี

นั่นคือจุดจบของท่าน ท่านได้สิ้นใจอย่างสงบในวันที่ 26 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2001

ความตายก่อนเวลาอันควรของท่านนำความโศรกเศร้ามาสู่ญาติพี่น้องและผู้ที่เคยอยู่ใกล้ชิดและร่วมงานกับท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจิตใจของบรรดาเด็กยากจนที่ได้รับความช่วยเหลือมากมายจากท่าน ผู้เป็นเสมือนพ่อที่ไม่เคยทอดทิ้งลูกของตน

ความตายของธรรมทูตคนหนึ่งเหมือนทำให้เราสูญเสียชุมทรัพย์ที่ทุกคนกำลังแสวงหา ไม่ว่าจะเป็นเราเองหรือบุคคลในโลกต่างก็มองหาเครื่องหมาย ทุกคนต้องการเห็นและสัมผัสในยุคสมัยที่เรากำลังแสวงหาความหมายในชีวิต คุณพ่ออันเดรอาได้เป็นแบบอย่างของผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสาร อดทน และเป็นนักอบรมที่รู้จักสร้างขวัญและกำลังใจแก่ผู้คน

บัดนี้ถึงเวรของเราที่จะสืบสานงานของท่านต่อไปไม่ว่าเราจะอยู่ ณ แห่งหนตำบลใด

ความตายนำความทุกข์มาสู่จิตใจ ข้าพเจ้าอยากจะเชิญทุกคนให้นำความทุกข์นี้มายังพระแท่นและยกถวายแด่พระเจ้า เป็นบูชาเพื่อความสงบสุขของดวงวิญญาณของคุณพ่ออันเดรอาสิ่งนี้อาจจะเป็นของขวัญที่ดีที่สุดที่เราสามารถมอบให้ได้ โดยมั่นใจว่าพระวาจาของพระเจ้าเหล่านี้จะเป็นจริง “อย่าเป็นทุกข์ใจไปเลย มีห้องอยู่มากมายในพระราชฐานของพระบิดา เราจะไปเตรียมที่ทางให้พวกท่าน” (ยน. 14:1-2)

บาทหลวงยอห์น ลิสซันดริน

เลขานุการเจ้าคณะฯ

สำนักงานเจ้าคณะฯ

210กรุงเทพฯกรีธา

หัวหมาก กทม.

ข้อมูลสำหรับ Necrology:

บาทหลวง อันเดรอา บ็อกก๊อตติ ชดบ

ชาติะ วันที่ 09 ตุลาคม 1939 ที่เมือง Camairago (Milano) ประเทศอิตาลี

ขมรณะ วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2001 ที่เมือง Castiglione D'Adda (Lodi) ประเทศอิตาลี

อายุ 62 ปี ถวายตัวเป็นนักบวช 42 ปี เป็นพระสงฆ์ 32 ปี